

Гай-гай, як давно було оте все. І начебто недавно. Кленовим листом опали роки і зазорілася на видноколі шістдесятка. Багато це чи мало, — кожний оцінює по прожитому, що зробив і як робив. Так і Микола Тарасович підбиває своєрідну віху пройденого.

...Дитинство його припало на воєнні та післявоєнні літа. А кому тоді добре жилося? Бракувало всього. Одним словом, згадати є про що. Семирічку закінчив у рідних Подолянах, а продовжував навчатися у Бугринській школі. Вважайте, відтоді і поєднав свою долю з цим селом, міцно пустив тут коріння, зріднився з райсільгосптехнікою, тоді великим і потужним підприємством, яке у найважчі піки сільськогосподарських робіт виручало селян.

Пригадую вивезення цукрових буряків.

— Шукайте Степанчука, хай виділить п'ять автомашин.

— Передзвоніть до Степанчука, попросіть у нього три КамАЗи...

Якщо не заставали в кабінеті, то зв'язувалися по радіостанції. А у відповідь:

— «Вишня», я — 04! Прийм.

Це вже тоді, як Тарасович керував райсільгосптехнікою. «Нуль четвертого» знали всі. Бо він, як кажуть, був своїм чоловіком, до тонкощів розбирався у виробничих процесах і прекрасно знав кожного члена ввіреного колективу. Ще б пак, тут він пройшов етапи становлення — бригадир, головний інженер, заступник керуючого. Це вже при ньому скасовувалися професії іздового, доярки, свинарки, яких замінили механізатори, оператори, слюсарі, електрики. Це при ньому в районі десятки тисяч тонн вантажів з полів і ферм перевозилися автомашинами підприємства, механізми витягали ручну працю селян. В середньому кожний колгосп став власником 35 тракторів з повним комплектом ґрун-

тообробних знарядь, 15 зернозбиральних та інших комбайнів, 20 автомобілів. А скільки людей тут оволоділо механізаторським фахом! Це була справжня кузня підготовки кадрів. На кому лежала відповідальність? На керуючому.

Я був свідком того, як будувалися нові приміщення, як розширювалася матеріально-технічна база, як реконструювалася майстерня на ремонт 400 тракторів. А введення в дію цеху по відновленню запчастин, а будівництво котельні і контори, двох восьмиквартирних і одного чотириквартирного будинків! В теплиці можна було скуштувати і свіженьких огірків і помідорів, попаритися в сауні. Це дійсно було зразкове підприємство, куди їздили вчитися з усієї України і де про-

«ВИШНЯ», Я — 04! ПРИЙОМ»

водилися багаточисельні семінари. Тут чимало впроваджувалося технічних новинок. І за цим всім стояв він, Микола Тарасович, енергійний, діловий і принциповий керівник. Зірок з неба не халав. Але його працю гідно оцінювали. Як підтвердження — орден Трудового Червоного прапора, медаль «За трудову доблесть». В людей мав довір'я. П'ять разів виборці обирали Степанчука депутатом районної ради.

Недавно, побувавши в Бугрині, ми зустрілися, зайшли на подвір'я колишньої сільгосптехніки.

— Душа болить за це все, — скрушно хитав головою Микола Тарасович. — Ти ж бачив скільки в нас автомашин було, як працювали хлопці...

Так, Тарасовичу, плоди своєї праці бачили і ви, і люди. Якби тоді, коли ви зробили своє підприємство

зразковим, хтось сказав, що через років 10-15 тут буде пуста — не повірили б. Таке і в страшному сні не присниться я. І не ваша в тому вина. Так сталося. Таке зробили і з державою. А вам можуть лише подякувати, що зберегли матеріальну базу, що не розтягнули її. Я розумію, що це господарство ви хочете передати колись в надійні руки такому ж господарю, як і сам. Дай вам Бог зробити це!

...Дев'ятнадцятого листопада Микола Тарасович Степанчук зустрів своє шістдесятиріччя. І де воно взялося? Наче вчора, школярем, під час літніх канікул працював на кінних косарках, був помічником комбайнера, вчився в технікумі і інституті, а згодом вчив інших. А сьогодні разом з дружиною мають дорослих дітей — сина Юрія (до речі, також закінчив механічний факультет інституту), дочку

Світлану, яка вчителює в Рівному, двоє внуків. А ще, як мені розповідали, Степанчук дуже любить дітей і природу, займається бджолярством. Буде свято, вітання рідних і друзів.

Але, на жаль, не працює радіостанція підприємства, в яке він вклав стільки сил і вміння, і в ефірі не прозвучить діловий голос:

— «Вишня», я — 04! Прийм.

Те вже також в минулому, як і оце фото, де керуючий райсільгосптехнікою М.Т.Степанчук разом з першим секретарем райкому Компартії України І.А.Булигою оглядають теплицю підприємства. Але мені чомусь віриться, що вишні, посаджені вами, колись ще завітуть і плодоноситимуть.

З ювілеєм, Микола Тарасовичу!

Свєген ЛАНОВЕЦЬ.